

* * *

Чернігів чорний мов гора
свічки запалює на чатах
аби було куди вертати
Павлу святому од Петра
поміж осінніх берегів
десниться риза надвечірня
а в небі ведмеді чотири
толочать лапами сніги

* * *

цей ліс чужий – уже його нема
спадає морок на князівські лови
небесні пси і шати гонорові
усе то сутінь – то усе пільма
тріпоче птаство – горнеться дарма
до жовтих крон – мисливцям треба крові
і звірі теплі – звірі вечорові
зникають у шипшинових димах
а там за лісом ген орда іде
везе сніги – підводами гуде –
зі сходу піднімаються могили
минає день – і не минає день
стоїть сама – свого мисливця жде
Велика Осінь – олениця біла

* * *

ладнає січень шатра сиві
небесна квапиться орда
і укриває сріблом гриви
холодна зірка Іордань
сплять ятагани сплять аркани
волхви блукають по слідах
а вранці над степами стане